

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 323/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 16 lutego 2022 roku w sprawie II K 206/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. A.	<p>Kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 10.09.2020 r. r. w sprawie IV K 310/20, została wykonana przez skazanego w całości w okresie od dnia 16.12.2020 r. do dnia 14.06.2022 r.</p> <p>Skazany obecnie (w czasie orzekania przez Sąd Okręgowy) wykonuje tylko jedną karę (łącznie) pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat</p>	wydruk z systemu NOE - SAD	120-140

		i 6 miesięcy, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 06.11.2020 r. w sprawie II K 972/20. Karę tę odbywa w okresie od 14.06.2022 r. do 17.04.2024 r.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	wydruk z systemu NOE - SAD	Wynikające z tego dowodu fakty są bezsporne, gdyż wynikają z dokumentu urzędowego i nie były kwestionowane w toku postępowania odwoławczego.		
1.1.6.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary wyrażającą się w wymierzeniu wobec skazanego K. A. w pkt 1 z wyroków podlegających łączeniu opisanych w punktach II i III skarżonego wyroku kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy mając na uwadze dyrektywy wymiaru kary, w tym cele, jakie ma ona spełniać zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i szczególnej, wymierzona	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

skazanemu kara łączna pozbawienia wolności jawi się jako nieadekwatnie surowa a prawidłowa ocena wszystkich okoliczności sprawy przemawia za zastosowaniem wobec skazanego zasady pełnej absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej, a zatem wymierzenie kary łącznej w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności (zarzut wyartykułowany w apelacji obrońcy skazanego).

Przy czym z analizy apelacji skazanego wnioskować należy, iż również nie zgadza się on z orzeczoną karą łączną kwestionując jej wysokość i podnosząc fakt nie uwzględnienie przez sąd I instancji okoliczności takich jak niska społeczna szkodliwość popełnionych czynów, jego skruchy, żalu z ich dokonania, a także przebiegu resocjalizacji w warunkach izolacji penitencjarnej.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny		
<p>Odnosząc się do powyższych zarzutów podnieść należy, że nie nosi cech rażącej niewspółmierności orzeczonej skazanemu K. A. kara łączna 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>O rażącej niewspółmierności kary, jako podstawie wniesienia środka odwoławczego, można mówić jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (orzeczenie Sądu</p>		

Najwyższego w sprawie o sygnaturze akt III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85).

Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym

(wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1974 r. w sprawie o sygnaturze akt V KRN 78/74, OSNKW 12/1974, poz. 234). Wobec skazanego nie można było wymierzyć kary łącznej pozbawienia wolności w niższej wysokości przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. obowiązującego od dnia 24 czerwca 2020 r., sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając górnych granic dla danego rodzaju kar wynikających z powołanego przepisu. Wymiar we wskazanych wyżej granicach warunkowany jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo - podmiotowy łączy te

czynny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., IV KR 213/83, Legalis numer 23936; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 1990 r., IV KR 80/90, Legalis numer 26965). Przez związek przedmiotowo - podmiotowy należy zaś rozumieć, podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

W warunkach przedmiotowej sprawy związek przedmiotowo - podmiotowy czynów objętych karą łączną nie był na tyle silny, by okoliczność ta uzasadniała

orzeczenie kary łącznej przy zastosowaniu postulowanej zasady absorpcji.

Zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 roku, IV KKN 39/99, KZS 2010 nr 6A, poz. 213, Legalis). Popelnienie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektyw absorpcji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 lipca 2000 roku, II AKa 171/00, Legalis nr 48086).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż przestępstwa, za które wymierzono skazanemu K. A. kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu zaskarżonym wyrokiem łącznym, jakkolwiek godziły w to same dobro prawne – mienie, to jednak nie charakteryzowały się zawsze tożsamą kwalifikacją prawną i popełnione zostały w różnych odstępach czasowych. Nie można również nie zauważyć, że skazany popełnił w swoim dotychczasowym życiu znaczną ilość przestępstw, co wynika z załączonej do akt informacji z Krajowego Rejestru Karnego (vide k. 45). Uprzednia karalność nie uświadomiła mu powagi konsekwencji, jakie pociąga za sobą popełnianie przestępstw i skutecznie nie przekonała go o nieopłacalności takiego postępowania. A w tych okolicznościach wychowanie sprawcy nie może

być tożsame z
pobłażaniem mu i
koniecznością
wymierzenia kary
łagodnej, gdyż w tej
sytuacji jedynie kara
dolegliwa pozostaje
czynnikiem
wychowawczym,
pozwalającym na
uzmysłowienie
sprawcy faktu
nieopłacalności
łamania prawa i
związanych z tym
konsekwencji.

Sam fakt
poprawnego
funkcjonowania w
warunkach izolacji
nie stanowi
automatycznie
podstawy do
nagradzania go
wydaniem wyroku
łącznego przy
zastosowaniu zasady
pełnej absorpcji.
Bezproblemowe
funkcjonowanie w
warunkach
więziennych,
poszanowanie
regulaminu i
przełożonych oraz
nieprezentowanie
konfliktowych
sytuacji jest
postępowaniem,
którego należy
wymagać od
skazanego i które
nie powinno zależeć
wyłącznie od jego
dobrej woli.
Ponadto,
zachowanie
skazanego, który
mimo swego

<p>młodego wieku, od kilku lat popełnia przestępstwa, można uznać za stałe i systematyczne kroczenie drogą przestępstwa. Podnoszone zaś przez skarżącego okoliczności natury czysto rodzinnej w ogóle nie mogą być w tej sytuacji brane pod uwagę, bowiem nie należą one do przesłanek orzeczenia wymiaru kary łącznej, zwłaszcza wskazanych w art. 85a k.k.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie skazanemu K. A. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych za czyny opisane w punktach II i III wyroku kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych</p>			

szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Sąd odwoławczy uwzględnił fakt, że skazany K. A. w okresie od dnia 16.12.2020 r. do dnia 14.06.2022 r. odbył w całości karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi z dnia 10.09.2020 r. w sprawie IV K 310/20.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
W związku z brzmieniem art. 85 § 2 k.k. (obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 23 czerwca 2020 r., który stanowił podstawę rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji) w sprawach dotyczących wydania wyroku łącznego sąd odwoławczy jest zobowiązany do badania z urzędu,		

czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, lub powstania stanu braku możliwości wykonania kary (np. wobec upływu terminu z art. 75 § 4 k.k.), a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10.10.2017 r., II KK 184/17; z dnia 27.06.2019 r., V KK 235/18, z dnia 23.01.2019 r., V KK 516/18, z dnia 21.05.2020 r., II KK 89/20, Legalis; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2018 r., I KZP 3/18, Legalis).

5.
ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

<p>Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 6 w zakresie nie objętym jego zmianą opisaną w punkcie 4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Odwoławczy nie dopatrył się żadnych podstaw do podzielenia zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach skazanego i jego obrońcy (szczegółowo z powodów wskazanych w punkcie 3.1.) i dlatego zaskarżony wyrok w tym zakresie utrzymano w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 wyroku w ten sposób, że wyeliminował przepis art. 4 § 1 k.k.</p>		

Zwiężle o powodach zmiany	
<p>Przedmiotem analizy Sądu meriti w niniejszej sprawie były trzy prawomocne orzeczenia dotyczące skazanego, a mianowicie wyrok Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 31 października 2017 roku, wydany w sprawie II K 770/17, wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 10 września 2020 roku, wydany w sprawie IV K 310/20 oraz wyrok Sądu Rejonowego Radomsku z dnia 03 listopada 2020 roku wydany w sprawie II 972/20. Spośród zaś kar orzeczonych skazanemu w/w wyrokami wykonaniu podlegały (w dniu orzekania przez Sąd Rejonowy w Radomsku to jest w dniu 16 lutego 2022 roku) kary orzeczone w sprawach IV K 310/20 i II K 972/20. Bowiem orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. w sprawie II K 770/17 kara została wykonana w dniu 23 grudnia 2019 roku (vide k. 125 verte).</p>	

Jednakże, w toku kontroli odwoławczej po przeprowadzeniu przez sąd II instancji z urzędu badania aktualności stanu faktycznego, w szczególności po przeanalizowaniu wydruku z systemu (...) okazało się, że kara orzeczona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi wydanym w sprawie IV K 310/20 została przez skazanego K. A. w całości wykonana.

Zgodnie z treścią art. 85 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 czerwca 2020 roku, węzłem kary łącznej można łączyć jedynie kary podlegające wykonaniu, a nie już odbyte. Takie jest też ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 07 maja 2020 roku w sprawie I KK 108/19 (Lex nr 3207782), który zawiera tezę „Zgodnie z art. 85 § 2 k.k. podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu (z

zastrzeżeniem art. 89 k.k.), w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Wymogów powyższego przepisu nie spełnia kara, której wykonanie zostało w całości zakończone”.

Zważyć też należy na kanwie tej sprawy, że w sytuacji wniesienia od wyroku łącznego, wydanego w oparciu o zasadę asperacji, apelacji wyłącznie na korzyść skazanego, sąd odwoławczy nie może umorzyć postępowania z uwagi na to, że po wydaniu wyroku łącznego przez sąd pierwszej instancji doszło do sytuacji, w której brak jest przesłanek do wydania wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 1 i 2 k.k. z uwagi na wykonanie jednej z dwóch kar podlegających łączeniu. Byłoby to orzeczenie na niekorzyść skazanego, naruszające zasadę wynikającą z art. 434 § 1 k.p.k., bowiem wskutek

jego wydania
skazany musiałby
odbyć sumę
orzeczonych kar
(por. wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
27.05.2020 r., II
AKa 44/20, Legalis).

Tym niemniej -
mając na uwadze
powyższe - analiza
dat wydanych wobec
skazanego K. A.
wyroków w
sprawach IV K
310/20 i II K 972/20
(odpowiednio w
dniach 10.09.2020 r.
i 06.11.2020 r.) i
dat poszczególnych
objętych nimi
czynów, a
mianowicie w dniu
18/19.04.2020 r.,
wskazuje, że
możliwe jest
orzeczenie wobec
skazanego kary
łącznej - bez
stosowania zasad
prawa
intertemporalnych
określonych w art.
4 § 1 k.k. - w
oparciu stan prawny
obowiązujący od 24
czerwca 2020 roku.

Zgodnie zaś z art.
85 k.k. (w brzmieniu
obowiązującym od
dnia 24 czerwca
2020 roku)
przesłanką
wymierzenia kary
łącznej jest
zaistnienie realnego
(rzeczywistego)

zbiegu przestępstw. Zbieg taki występuje zaś wówczas, gdy ten sam sprawca popełnia co najmniej dwa przestępstwa przed wydaniem pierwszego nieprawomocnego wyroku za którekolwiek z nich.

W świetle powyższego zważyć należy, iż cztery czyny przypisane skazanemu w wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku w sprawie II K 972/20 popełnione zostały z 18.04.2020 r. na 19.04.2020 r., a zatem przed dniem 10 września 2020 roku tj. przed wydaniem wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi w sprawie IV K 310/20. Tym samym konfiguracja czasowa sprawiała, że czyny opisane w w/w wyrokach pozostają ze sobą w realnym zbiegu umożliwiającym połączenie ich węzłem kary łącznej.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i***

podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
3	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu K. A. z urzędu w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu na podstawie § 17 ust. 5 pkt 3 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).	
4	Stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k., mając na względzie	

	<p>sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego K. A. (aktualnie brak dochodów) sąd odwoławczy zwolnił go od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.</p>
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące wymierzonej skazanemu kary.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Skazany.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie dotyczące wymierzonej skazanemu kary.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana